

Сходността на бебровския говоръ съ старо загорския, а особено съ сливенския, който не притежава мекостъта на съгласнитѣ у котленци и еленци, ни навежда къмъ мисълта за производната връзка между бебровскитѣ жители и сливенскитѣ (бебровцитѣ казватъ: мола, върва, нѡса, върта; чияка, козйтѣ и т. н.). Интересно е да се установи: дали частъ отъ населението въ бебровско е бѣгало къмъ Сливенъ или обратното. Възможността на подобно разселване още отъ края на XIV-я вѣкъ не се изключва отъ факта на общността въ говорно отношение между сливенско и търновско още прѣзъ бѣлгарското царство, а при това, бебровско е между тия два края. Бебровскиятъ говоръ обгръща селата: Босевци, Белковци, Чирешовъ дѣлъ, Кипилово, Стара Рѣка, Стеврекъ, Палици, Брѣзово, Ганювъ долъ, Дъверитѣ, Миневци, Петковци, Попъ Русевци, Тюмбевци, Юруклери, Константинъ (новозаселено отъ бебровци слѣдъ освобождението), Вейзлери, Дебели рѣтъ и Тънки рѣтъ¹⁾. Бѣгането на населението отъ сливенско къмъ търновско и обратното, ще е станало съответно слѣдъ годинитѣ 1388 и 1393 г. Подкрѣпление на това твърдение ще се намѣри и въ обстоятелството, че говорътъ на селата между Сливенъ и Котелъ: Нейково, Раково, Жеравна, Градецъ,

Името Бѣлгарка, като такова на единъ отъ върховетѣ на Синитѣ Камъни при Сливенъ, е характерно. Като старо, то ще е въ свързка съ схващанията на мѣстнитѣ тукъ славяни подъ впечатлението на бѣлгарското нашествие и владичество (отъ 679 г.).

¹⁾ Котленско, като привилегировано отъ турцитѣ и заселено отъ срѣднѣвѣковни бѣжанци, е запазило и до днесъ старата си носия. Прѣселванията отъ тоя край въ Сливенъ датиратъ отъ срѣдата на XVIII-я вѣкъ, но сж били поединични, а не масови. Изключение прави Раково, почти половината отъ жителитѣ на което старо заселище се прѣселватъ въ Сливенъ, въ най-сѣверната частъ на направенитѣ отъ сливенцитѣ махали: Дели-Балта и Кафтанджийска (днесъ между самата Гюрчешмя и държавната фабрика). Това е станало слѣдъ разсипването на Раково още прѣди края на XVIII-я вѣкъ и ще съпада съ това на крѣпостъта и заселището Асѣнювицъ. Дори до освобождението стари сливенци, които сж запомнили отъ бащи и дѣди заселването на раковци между Гюрчешмя и послѣдната фабрика, сж наричали тая частъ Раковска махала или просто Раково. За бѣгането на нейковци ще се спомене по-долу. Жителитѣ на Асѣнювицъ отчасти спасени къмъ Беброво, се заселватъ въ Сливенъ, най-вече въ Клуцохоръ.